

REZOLIUCIJA „Dėl santykių su vietos tarybinio ir partinio aparato atstovais“

Tautinis atgimimas, pastangos atkurti valstybingumą — svarbiausi nūdienės Lietuvos reiškiniai. Visuomenė pamažu atsigauna, ima spręsti skaudžias problemas. Demokratines jėgas, kurių svarbiausia — LPS, vienija nepriklausomos valstybės atkūrimo idėja. TSRS liaudies deputatų rinkimai parodė, kad Lietuvos žmonės pritaria šiam tikslui.

Kol kas teturime tik daugiau ar mažiau demokratiškai išrinktą Respublikos atstovų delegaciją Sąjungoje. Dabartiniai Lietuvos aukščiausi ir vietiniai valdžios ir valdymo organai sudaryti nedemokratiškai. Pažymėtina, kad mūsų krašto miestų ir rajonų tarybinėje ir partinėje vadovybėje daugumą sudaro autoritarinio režimo suformuoti funkcionieriai. Matydami visuomenės nusiteikimą atgavinti demokratiją, jie nerimauja dėl savų postų ir privilegijų. Atvirai priešintis visuomenei bijoma. Todėl vieni jų faktiškai nusišalina nuo aktualių problemų sprendimo, visaip vilkina pasikeitimus, kiti griebėsi madingos retorikos, bandydami pelnyti žmonių palankumą. Nors šie val-

dininkai ragina ne žodžiais, bet darbais kelti Lietuvą, tačiau patys veikia senais metodais, stabdo pažangą. Visuomenei, užuot sutelktai kibus į svarbiausius darbus, vis dar tenka įrodinėti savo vadovams tai, kas akivaizdu.

Negalime tikėti stebuklingu vietinių funkcionierių atsivertimu. Meilę Lietuvai reikia įrodyti konkrečiais darbais, o ne žodžiais. Ne rytoj, bet šiandien.

Panevėžio krašto sueiga, atsižvelgdama į realią padėtį, nutaria:

— santykiuose su vietos tarybinio ir partinio aparato atstovais pasirinkti poziciją atsižvelgiant į svarbiausią mūsų tikslą — Nepriklausomos Lietuvos atkūrimą;

— reikalauti iš visų rangų vadovų, kad demokratinių normų būtų laikomasi jau dabar;

— siekti, kad būtų jau dabar sprendžiamos aktualios kraštui politinės, ekonominės, socialinės, ekologinės problemos;

— vertinti krašto tarybinius ir partinius vadovus pagal konkrečius darbus.

Ta rugpjūčio 3-oji ...

O, LIETUVA, KIEKSYK
PARDUOTA
IR IŠMAINYTA TU
BUVAI!
S. Nėris

1940 metų rugpjūčio 3 d. Lietuvos TSR priimta į TSR Sąjungą — parašyta kalendoriaus lapely.

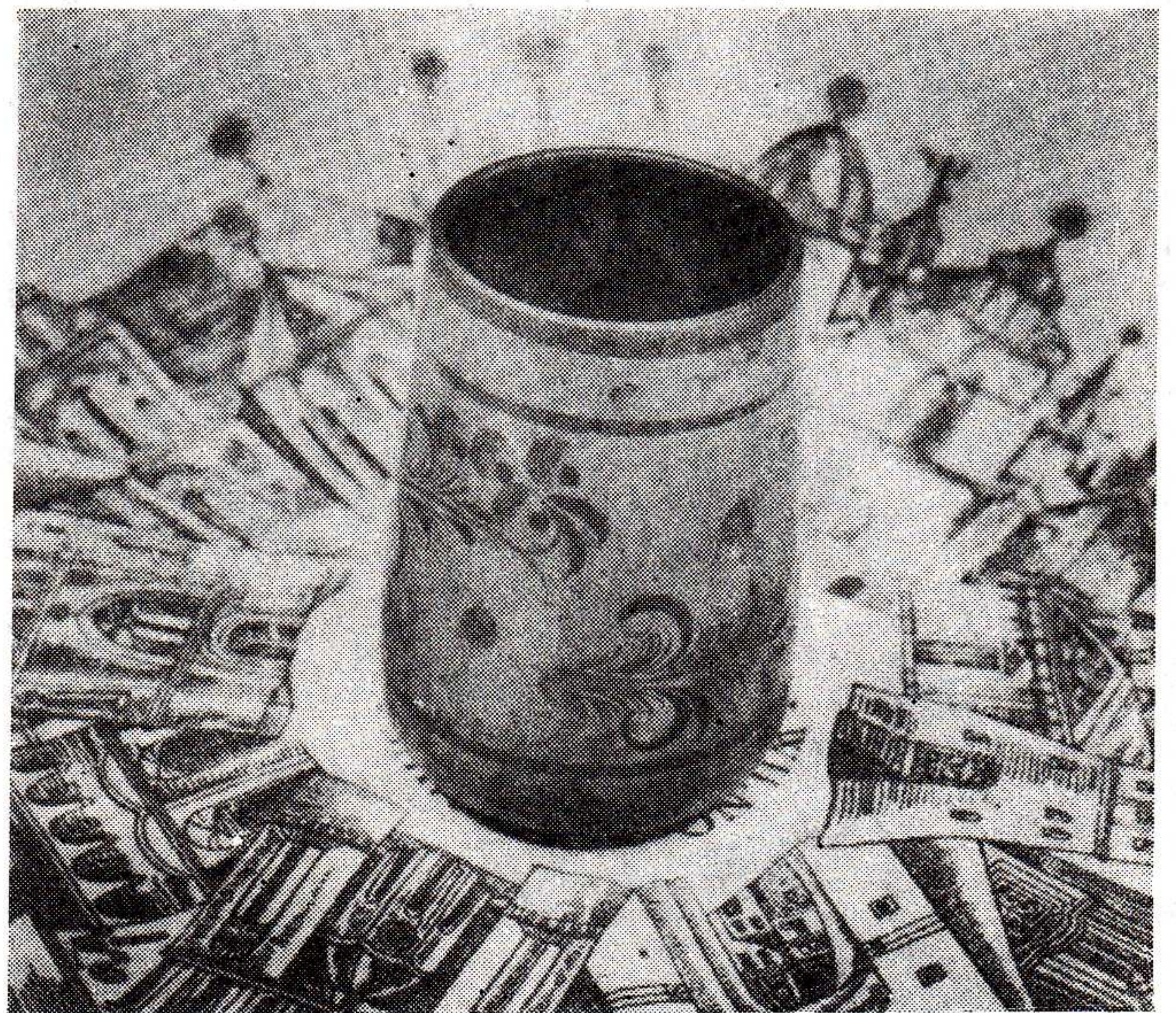
Pasvalietė Regina Tervydienė (Sėkmokaitė) prisimena:

— Mūsų šeima, tėvas geležinkelio stoties viršininkas ir mama telefonistė, tuo metu gyveno Palemone. Buvome kaimynai su Salomėjos Nėries šeima. Tėvelis tikintis, draugavo su Bernardu Buču, mamytė buvo artimesnė laisvamanei Sa-

lomėjai. Man buvo 8 metai, daug ką prisimenu. Tėvai labai užjautė Salomėją Nėrį, kai ji, išvažiuodama į Maskvą, labai verkė. Tik daug vėliau mama papasakojo girdėjusi, kaip Nėriai kažkas telefonu liepė parašyti (ar pasirašyti po parašyta) „Poemą apie Staliną“. O tais metais Palemone inteligentai kalbėjo, kad jos poelgis daug ką išgelbėjo nuo represijų.

Šią vazelę mamai parvežė iš Maskvos Salomėja Nėris. Šeimos relikvija primena S. Nėrį tą rugpjūčio 3-ąją.

R. BUTENIENĖ
A. Dulkienės nuotr.

Ačiū Jums už pasitikėjimą, su kuriuo kasdien kreipiatės pagalbos. Skundžiatės darbo įstatymų pažeidimais, prašote padėti gauti butą, mašiną, pranešate apie įvairias negeroves. Gerų norų padėti Jums netrūksta,

GERBIAMIEJI PASVALIEČIAI!

trūksta laiko. Sąjūdžiui reikia žmonių (pradedant deputatais, įvairių sričių specialistais, baigiant pensi-

ninkais), galinčių skirti vieną kitą valandą ar dieną visuomeninei veiklai Sąjūdyje. Norime išplėsti LPS

Pasvalio miesto grupę. Į jos susirinkimą kviečiame ateiti rugpjūčio 16 d. 19 val. į Pasvalio kultūros namus.

LPS RAJONO TARYBA

IŠ TAUTOS

ATMINTIES

Mankurtizmas prie mūsų artėjo grėsmingai, bet lyg tigras nendrynuose — tik retkarčiais sutraškėdamas: kokios čia gali būti reminescencijos apie nepriklausomybės kovas? Kokia čia nepriklausomybė, jei taip jauki ir viltinga priklausomybė? Turim Centrą ir galvas — kam dar savą galvą!

Braukinėjom ir apleidom istorijon įrašytus faktus. Todėl Joniškėlio mokinukai nieko nežinojo apie Lietuvos valstybingumo atkūrimo auką — savanori karininką Joną Stapulionį. Tai kas, kad apdaužytą, apskaldytą jo kuklų dailių antkapį lydėjo Maironio žodžiai „Oi neverk, matušėle, kad jaunas sūnus...“

Tą geltoną, tylų rugsėjį 1920-aisiais prie Kapčiamiesčio užgeso vieno pirmųjų artilerijos karininkų gyvybė. Užgeso kovoje su lenkų užpuolikais, kurių galvose vėl, matyt, šmėkščiojo to milžino medinėmis kojomis — Žečpospolitos

— atgaivinimas.

O Jonui Stapulioniui norėjosi Lietuvos, tikros Lietuvos... Paminklo jam, J. Stapulioniui, nesusprogdino, tik tujomis apsođino nuo daugelio akių.

Dabar paminklas restauruotas. Ačiū joniškėliečiams, prisidėjusiems prie reikšmingo kultūrinio dar-

— vaškietis Antanas Juozapavičius, pirmojo pėstininkų pulko vadas? Amžino jo poilsio vieta Alytuje, kapinėse prie šventoriaus. Kuklus kryžius, išaugantis iš įvairių kalibrų artilerijos sviedinių. Geležinę grandinę rauplėtos ranki-

į kitą jo pusę aplūžusiu mediniu tiltu (yra dailininko J. Rudolfo paveikslas). Vėliau atsirado kitas tiltas, kainavęs milijoną litų. Jį „nukirpo“ puldami hitlerininkai 1941-ųjų birželyje. Ilgai karksojo apspūre tilto atramos. O paskui atsirado gelžbetoninis tiltas. Jis pavadintas 1941—1944 m. partizano Tomo Tamulevičiaus vardu — toks įrašas ant tilto korpuso. Bet tilto pradžioje šiemet, Vasario 16-ąją, vėl atsirado paminklas, kurį vaškietis Antano Juozapavičiaus garbei nukalė Lietuvos kalvių kalvis Vytautas Jarutis. Įkomponuota ir Vytis, ir Vyties ženklas, ir kryžius.

Taigi Alytus pagerbė mūsų krašto kovotoją. O kaip jį pagerbti Vaškuose ar Nakvosų kaime, kur jis gimė? Gimtosios sodybos nėra, jo gimtojo kaimo — irgi beveik nėra. Kaip matom, laiko dantys aštrūs. Kol bijojom prisiliesti „draudžiamą vaisiaus“ — jie jau savo padarė.

A. KAZLAUSKAS
LPS rajono tarybos narys

AŠTRIŲ LAIKO DANTŲ NEIŠMUŠI

bo.

Ačiū Saločių žmonėms, kurie iš mirusiųjų prikėlė Nepriklausomybės kovų paminklą, senolių atmintin iširėžusių kovų su bermontininkais prisiminimą.

* * *

Ar visi pasvaliečiai gerai žino, kad pirmasis Lietuvos karininkas, žuves kovose už nepriklausomybę

nės granatos ryškina. Jau nemažai metų Vasario 16-ąją šitą kareiviškai rūstų antkapį paryškindavo gvazdikų žiedas... Ko gero, vienos akys pirmiausia reikliai apsidairydavo, kaip čia akimirksniui palikti pagarbos ženklą savanoriui, o kitos rūpinosi kuo kitu — kas gi čia tokie dar drįsta ir šitaip...

Antanas Juozapavičius žuvo ant Alytaus tilto, nutiesto per Nemuną, jodamas

Šiemet liepos nebežydėjo

pų žalumas, lauko gėlių žydėjimas!

— Ar kolūkiui medienos, ar ariamos žemės maža buvo? — dar klausė žmonės.

Niekas jiems to nesiteikė aiškinti. Antri metai šalia liepyno pūva rąstai, per kviečių lauką išvažinėtas platus kelias. Tai atsakymas.

„Žmogau, žmogau, ir širdies tu neturi, ir Dievo nebijai, kad tokį medį sunaikinai“, — vėl prisimenu seną į Lapiną.

B. Blazdziūnas irgi nieko nebijo, nes iki šiol dar nė nemanyta jį nubausti. Atseit, nėra tokio įstatymo, savo dvareką nori, tą gali daryti.

O mums atrodo per maža senojo kaimo išminčiaus žodžiais paklausti:

— Ar gal tau vienam ji žaliuoja, vienam šlama ir grožėjasi?

Zina MAGELINSKIENE

— Jau kai žmonės tokių medžių, kaip liepa, nesigaili, tai jie ir nieko nesigaili, — kalbėjo V. Krėvės apysakos herojus skerdžius Lapinas, išvydęs nukirstą šimtametę Grainio liepą.

— Kai tuos medžius kirto, man atrodė, kad Lietuvą žudo, — tarsi atitarė jam Kriklinių kolūkio gyventoja Ona Stašienė (žr. nuotrauką), kurios akyse prieš metus buvo nuniokotas šimtmetis Banionių liepynas. Kolūkio pirmininko B. Blazdziūno parėdymu gyvybė buvo atimta daugiau kaip pusšimčiui išlakių medžių. Per patį žydėjimą, per medunešį, strazdams ir pelėdoms perint.

— Kirtom žiemą! — į visus savo kolūkiečių klausimus atsakė kolūkio pirmininkas.

Pažiūrėkit į nuotrauką, pirmininke! Pats la-

Mūsų darbai ir nutarimai

Saločių Sajūdžio grupė, žmonėms padedant atstačiusi paminklą žuvusiems už Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę, telkiasi kitiems savo programoje numatytiems darbams. Įvyko grupės susirinkimas, skirtas aptarti tai, kas rūpi žmonėms. Jiems pageidaujant, pakvietėme į susirinkimą Saločių kolūkio ir Tarpūkinės gyvulininkystės įmonės vadovus, kad atsakytų į klausimus. Žmonės kritikavo juos už darbų organizavimą sekmadieniais, už neteisingą priedą prie pensijų, nelygybę skirstant ka-

va.

Grupė nutarė:

1. **Bendromis apylinkės Vykdomojo komiteto, kolūkio ir TGJ, Sajūdžio grupės įgominis, talkininkaujant visiems salotiečiams, per rugsėjo — spalio mėnesius talkų būdu įrengti miestelyje turgaus aikštę — ją išasfaltuoti, aptverti, pastatyti prekavimo paviļjonus. Šiems darbams vadovaus Sajūdžio grupės narys Pranas Stankevičius.**

2. **Siūlyti Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumui surengti rinkimus į Lietuvos TSR Aukščiausiąją Tarybą dar šiais metais, lapkričio ar gruodžio mėnesiais, o į vietines Tarybas — vasario mėnesį.**

Priimtos dvi rezoliucijos. Vienoje siūlome rajono laikraštį „Darbas“ vadinti ne LKP rajono komiteto ir rajono Liaudies deputatų tarybos organu, kaip dabar, o rajono gyventojų leidiniu. Antroje raginame panaikinti maisto prekių pirkimo pirmėiškumą ir užsakymų stalus Didžiojo Tėvynės karo dalyviams, liaudies gynėjams ir jiems prilygstantiems asmenims. Manome, kad tai būtų socialinės nelygybės atitaisymas, nes juk visi vienodai nori valgyti, o dėl minimų lengvatų atsirado asmenų, kurie, be eilės nusipirkę įvairių maisto produktų, juos parduoda didesne kaina ir už gautus pinigus perka alkoholinius gėrimus. Laikome fikslinga fikriems karo dalyviams išplėsti kitas lengvatas: nemokamą gydymą sanatorijose, nemokamą važiavimą autobusais po respubliką ir pan., bet jokių būdu neteikiant lengvatų maisto produktams įsigyti. Kai produktų taip trūksta, piknaudžiavimas kelia žmonių nepasitenkinimą.

Rugpjūčio mėnesį, daugeliui tėvų pageidaujant, aptarsime tautinės mokyklos kūrimo eigą Saločių vidurinėje mokykloje.

Po susirinkimo, kuriame dalyvavo per šimtą salotiečių, pažūrėjome mūsų deputato Virmanto Velikonio dovanotą videofilmą apie mūsų Laisvės paminklo šventinimo iškilmes Saločiuose.

Stasys BUTKUS
Sajūdžio grupės narys

JUODAS JUMORAS

Kęstutis ZUBKA

GRAUDI, NEIŠGALVOTA ISTORIJA APIE PARTINĮ KANKINĮ PONTIJŲ AGRASTĄ

...MAN KNIETEJO SUKURTI APIBENDRINTĄ, VALDŽIOS KĖDĖJE UŽSISĖDĖJUSIO BIUROKRATO, FUNKCIONIERIAUS LITERATŪRINĮ PAVEIKSLĄ.

Apsakymą geriausia pradėti nuo herojaus ryto. Rytmečio brėkšmoj ryškėjo daiktų kontūrai, jos blyškus veidas su išsidraikiusiais plaukais ant jo krūtinės... Arba: Rytmečio brėkšmoj ryškėjo jo plikė su žilų plaukų vainikėliu. Jis vėpsojo kaip nuo stiklinės su pamerktais dantimis sklinda paslaptingas švytėjimas. Bet lengviausia apsakymą pradėti nuo

makabriško herojaus sapno. Pavyzdžiui, tokio:

Visi jo įstaigos pavaldiniai, mirgant šūkiams, plakatams, nebodami dienos šutros, sustoję į kohortą it legionieriai, žygiavo laikydami ant iškeltų rankų talpų, laku blizgantį saulėje karstą. „Ką laidoja? Mane? — stingstant kraujui gyslose, pagalvojo. — Bet ar tai suderinta su...“ Umai kažkas suriko:

„Neužmerkime akių“

ATVIRAS LAISKAS ANELEI BARTKIENEI

Mus nustebino Jūsų mintys pirmajame „Pasvalio sajūdžio“ numeryje („Naujos paslaugos“) visų pirma todėl, kad visiškai pamiršote, jog „privilegijuotųjų“ sąrašė esate su savo šeima pati pirmoji. Visai netolimoje praeity Jūs kažkodėl tylėjote, kuomet tik siauram rateliui būdavo keliamos puotos anaipol ne švarinimuisi skirtose rajono pirtyse. Sklido iš jų dainos net po partinių rajono konferencijų. Matyt, iš tiesų tais vakarais nebūdavo liūdna iš šeimų išėjusiems vyrams ir moterims. Ar tai ne pirmojo Partijos rajono komiteto sekretoriaus „reversai privilegijuotiesiems“? Gal šiandien, kai dažnam jau norisi išgirsti tiesos žodį, būtų galima paaiškinti rajono darbo žmonėms, kas tuos išrinktuosius iki sąmonės netekimo taip karštai mylėdavo? Ne aitvarai tiems vakarams visas gėrybės ant stalų sunešdavo. Darbo žmonių rankos sunešdavo jas į kolūkių kasas. O kieno rankos nešdavo iš jų? O nebenaša?

Jeigu jau prabilome apie socialinių klausimų sprendimą, tai reikėtų neužmiršti kaimo, kurį beveik dvidešimtmetis kuruoja pirmasis sekretorius. Dešimtmečius buvo skaičiuojami tik centneriai pieno ir mėsos, tonos bunkerinio grūdų derliaus. Ir dešimtoje eilėje likdavo klausimas, kokia kaina pasiekiami tie aukšti socialistinio lenktyniavimo rodikliai. O ką gi regėjo kai-

mietis? Savo sunkiu triūsu pelnytą Aukso žvaigždę, kurią atidavė tam, kuriam ji buvo labiau reikalinga? Ar tai ne privilegija? Beje, ir ta žvaigždė — „Už gyvulių žiemojimą“. Ne žmonių — gyvulių!

Neabejojame, kad privilegija pirmajam sekretoriui leisti sau pirkti per atitinkamą laikotarpį net dvi „Volgas“. O per sieną įeiti į kaimyno butą ir viename iš jo kambarių apsigyventi? Tai vienintelis atvejis Pasvalyje — argi ne privilegija?

Kažin, ar nerastų žmonės ryšio tarp daug metų beišskylančių įvykių kai kurių rajono ūkių vadovų gyvenime ir jiems partinio įvertinimo nedavusio S. Bartkaus pozicijos. Ar tai ne privilegija užsimerkti ir apsimesti nieko nežinant? O gal tai iš tiesų vien teisėsaugos organų reikalas? Per kokią prizmę tai daroma?

Galėtume tai palikti pirmojo sekretoriaus sąžinei, jeigu išdrįstumėt ir apie tai žinoti. Mes gi norim papildyti Jūsų pagarsintas mintis, tvirtindami, kad nematomi ir nedraudžiami nesąžiningi darbai gyvenimo turės būti įvertinti. Kol taip nėra, nenuostabu, kad atsiranda komunistų, atiduodančių partinius bilietus. Jie protestuoja prieš netiesą ir sauvalę.

Jonas ŠVEDARAUSKAS
Jurgėnų kolūkio
pirminės partinės
organizacijos sekretorius.

PIKANTISKOS
NAUJIENOS

KUKLI DOVANĖLĖ

„Pavasario“ kolūkio pirmininkui Steponui Janeliū-

„Ilsėkis ramybėje, sukempėjęs škrabale!“, pasiūbavo karstą ir bloškė į klampų raisto akivarą.

Sunkiai kapstėsi Pontijus į viršų. Dvokianti makonė užlipino jam burną, nosį, akis. Vos bepraplėšė vokus. Rankos tirtėjo įsitvėrę stalo, visu kūnu lyg milžiniško aštuonkojo čiup-

(Nukelta į 4 psl.)

nui pirmininkavimo rajono ūkiuose dvidešimtpenkmečio proga kolūkio valdyba paskyrė 800 rublių premiją. Revizoriams nepavyko aptikti, kad per keliolika S. Janeliūno darbo metų šiame kolūkyje būtų pastebėtas ir panašiai pažymėtas kurio nors kito kolūkiečio jubiliejus.

A. JAUNIUS

Sajūdžio grupėms

LPS rajono tarybos posėdžiai nuo rugpjūčio 1 d. perkelti į kiekvienos savaitės ketvirtadienį, 19 val. Sajūdžio grupių atstovai dalyvauja tarybos posėdyje kiekvieno mėnesio pirmąjį ketvirtadienį.

LPS RAJONO TARYBA

GRAUDI, NEIŠGALVOTA ISTORIJA...

(Atkelta iš 3 psl.)

tuvus dar tebejautė glitų mirties siaubą. Pagaliau atsigodo.

Rūpužele, juk jis savo kabinete, už stalo. Stalas... Žvilgsniu nuglostė jo žvilgantį poliruotą paviršių, telefonus, nusmailintų pieštukų puokštę vazelėje. Kas jis būtų be stalo... Visos negandos prauždavo virš Pontijaus Agrasto žilstančios galvos jo įsikibus. Net paskutinioji. Žinia, teko daug ko atsisakyti, derinti, smulkesnę žuveles degtine girdyti, stambesnes — konjaku, tačiau galų gale jis čia, už stalo, ir dar matysim, kieno bus viršus. Labai greitai visa ta perestroika gali baigtis kaip Kinijoje. Tankai sužlegins, sumals mitinguojančius į faršą, o likusieji bus išgaudyti, ir BAM'as prakalbės lietuviškai — ten daug vietos ir laisvės. Persitvarkymas visoje šalyje pradėtas Komunistų partijos iniciatyva, šviesių ir toliaregių žmonių, — partijos iniciatyva jis turi būti ir užbaigtas... Visi tie sąjūdžiai, rinkdami parašus, mitinguodami, tik kažko perestroikai pagalius į ratus ir prašosi bananų, išaštrintų kastuvėlių ir tankų.

Pamažu Pontijaus Agrasto mintys grįžo prie sapno. Perbraukė ranka per įdubusius paakius, atsikišusią nosį. Nerimas gniaužė gerklę. Jis gerai žinojo, kas įvyko, bet trečia diena apgaudinėjo save. Tai buvo tuščias ir paikas žaidimas. (Mes galėtume atskleisti paslaptį ir atskleisti dabar, tuoj pat, jei apsakymui nebūtų reikalinga netikėta, sukrečianti atomazga). Tai gi, trečia para Pontijus nakvojo savo kabinete, kresle už stalo, lyg būtų pasturgaliu suaugęs su kėde ir tapęs koku monstru ar kontorarauru, kaip mėgsta piešti kabinetuose užsikonservavusius valdininkus, mūsų karikatūristai. Apramdė žmoną telefonu: esą turįs daug darbo, į bazę ir „šaldytuvą“ skambinęs, produktų atvešią, ir

tegu nekvaršinantį jam galvos.

Pontijus šnirpstelėjo nosimi ir į šnerves jam tvoskė dvokas.

Palubėje sukosi du specialiai sumeistruoti ventiliatoriai, pro visu pajėgumo veikiančio šaldytuvo praviras dureles plūdo šaltis. Pontijus Agrastas susirado stalčiuje oro gaivintoją ir išpurškė veik visą balionėlį, vildamasis, kad bent iki darbo dienos galo nejaus smarso. Umai pajuto alkį, tačiau žinojo, kad tai tik išlikęs įprotis, jokio alkio jis neturi justi. Kas kita ledai. Pravėręs šaldytuvo kamerą, išsitraukė jų pilną dubenį ir, stebeilydamasis į save veidrodyje, su keistu mazochistišku pasimėgavimu ėmė juos ryti. Jokių dėmių, nieko. Veidas gal tik kiek liguistai pageltęs, papurtes, paakiuose mėlyni pabrinkę maišeliai, tačiau tai dar galima puikiai užmaskuoti pudra. Musė? Jaučiam! Suka, bjaurybė, ratas, o juk dar vakar visas išnovijo. Purškė dichlofosu, talžė „Komunistu“, „Laiku ir įvykiais“. Še tau! Sel Gavai?

Dabar, kaip niekada, norėjo būti reikalingas, troško, kad pro duris kystelėtų nors nususio intereso galva. Tik, šiukštu, ne inteligento. Pontijus Agrastas nekentė inteligentų. Jam rodėsi, kad visos blogybės, sąjūdžiai, negandos, ligos ir sumaištys kyla vien tik per juos. Pūstelėjo galvėsnis vėjas — ir jie pakėlė galvas, paleido liežuvius, kiršindami, mulkindami, vesdami iš kelio darbo liaudį. Tiesa reikalinga? Kas be ko, bet tik jau ne visiems. Kam drumsti darbo liaudžiai protą visokiom avarijom, nitratais ir leukozinēm karvēm! Tokius duomenis turėtų gaubti tarnybinio naudojimo paslaptis. Ar ne bezobrazija, rūpužele, — varžtai atsileido, ir plunksnagraužiai jau svarstė: fermose kriukši peniukšliai, o parduotuvių lentynose guli tik kiaulių kojos ir galvos. Kur visa kita?

Nors ir tai jau gerai, juokauja, stingulio laikais tekėpsojo tik jaučių kanopos ir lūpos. Negana to, jie rašo apie trėmimus, šauniųjų NKVD vyrų odiniais a la Dzeržinskis švarkais skerdimo ir kitokio darbo metodus! Smirinėja apie karines bazes, saugumą, bandydami ir ten įkišti nosis. Duokit žmonėms nepriklausomybę, žemės, litų, paleistuvybės namų, muilo, importinių apsisaugojimo priemonių — reikalauja. Juk tai riedėjimas tiesiai kapitalistinei hidrai į ryklę, duobės kasimas išsivysčiusiam socializmui. Gerai, kad tam tikras organas, turintis saugoti mus nuo vidaus ir išorės priešų, nesnaudžia (ligi šiol snaudė, galvą deda, nebent patampydavo kokį mokinuką, parašiusį „Laisvę Lietuvai!“ ant tualetto sienos). Sudarinėja sąrašėlius, veda dosjė, įrašo ir įsilipdo ten, kas tavo, nuodėmingasis, leptelėta ar parašyta. Ateičiai. Kad be vargo ir ilgų ieškojimų, atsiskaitymo valandai išmušus... Vis tik tas organas galėtų funkcionuoti dar geriau. Kokią nususių kompromituojančią medžiagą tesurinko apie Sąjūdžio remiamus kandidatus — vienas, būdamas šešiolikos metų, bendrabutyje langą išbarškino, kitas iki dvejų metų darė į kelnes... Kokie niekai. Tik štai A. Vaškis - Grockėnas, veidamas ryžtingai, drėbė vienam būsimam deputatui tokį purvo gurvuolį, kad tas net už širdies susiėmė. Sveikintini ir palaikytini tokie susipratusių liaudies žmonių metodai. Pliuralizmas, nieko nepadarysi... Žinia, deputato populiarumo gal ir nesumažinsi, bet užtat į kapus nuvaryti gali. O tai jau šis tas.

Vakarėjo, pro liepų šakas prasimušę saulėlydžio gaisai gėso ant lango, varvėjo žemyn. Pontijus Agrastas nekantriai virpėdamas, padėrusiomis akimis įsisiurbęs į vieną tašką laukė, kol sutems. Jam rodėsi, kad tamsa pajėgi pa-

slėpti, užmaskuoti ne tik veido bruožus, bet ir sugerti, panaikinti dvoką. Nesąmonė, tuoj pat prisipažino, reikia kažko griebtis, kažką daryti, nebegalima čia garksoti ir tuščiai laukti. Gal pavyktų pasinaudoti faraonų balzamavimo patirtimi? — jis net krūptelėjo nuo šios minties. Įdirgintas Pontijaus protas karštiligiškai svarstė viską, kas padėtų išsigelbėti. Juk sulenkta viela, įkišus ją pro nosį, galima ištraukti smegenis, o per... kitą angą — vidurius. Ir tada nebeliktų kam dvokti. Juk tokių nelaimingųjų, kaip jis, gal būt daug. Jų šimtai. Ką jie darė, kaip prisitaikė? „O juk kiek aš nuveikiau Lietuvos, rajono, visų labai ir dar galėčiau nuveikti, — gailiai atsidsuso, — tegu tik mane remia, palaiko...“ Tačiau laikas slinko nenumaldomai. Pontijus Agrastas stvėrė lielpaltį, užsimaukšlino beretę ir užtrenkęs kabineto duris, sunkiai šniokštuodamas, vilkdamas kojas, nusliūkino į stotį. Įsiropštė į pirmą pasitaikiusią autobusą. Nerimas jo nebepaleido, gniaužte gniaužė. Mašina truktelėjo, pajudėjo, ir jis pajuto, kaip jo pilve, ledams ištirpus, teliuskuoja vanduo. Nusipirko bilietą ir ėmė dairytis kur atsistoti. Deja, visos vietos buvo užimtos. Umai net suvirpėjo, pajutęs skvarbų, tyrinėjantį žvilgsnį. Į Pontijų, išplėtęs akis ir slapčia čiulpdamas pirštą, stebeilijosi penkiametis bamblys. Matyt, kažko staiga sunerimęs, jis truktelėjo tėvą už rankos:

— Tėti, tėti...

Pontijus pabandė tam berniukščiui nusišypsoti, net draugiškai mirkstelėjo jam, tačiau šis jau rodė į jį seilėtu pirštu:

— Tėti, tėti, tas žmogus — seniai miręs!

Pontijus užsimerkė. Nematydamas jautė, kaip nuo panagių ima mėti pirštai, veidą išmuša melsvos lavondėmės. Pagaliau jis tik bejėgiškai išsiviepė, sugargė ir... ištežo.

Pontijų Agrastą susėmė į kibirą ir palaidojo.

Dėkojame

Onai KRIUKAITEI, buvusiai pasvalietei, gyvenančiai Panevėžyje, įnešusiai į LPS Pasvalio tarybos sąskaitą Nr. 49617 šimtą rublių.

LPS RAJONO TARYBA

REDAKCIJOS NUOMONĖ NEBŪTINAI SUTAMPA SU PUBLIKACIJŲ AUTORIŲ NUOMONE

Mūsų adresas: 235250, Pasvalys, Biržų g. 43, R. Butėnienėi.

REDAKCIJINĖ KOLEGIJA: R. BUTĖNIENĖ (redaktorė), A. Kazlauskas, R. Rastauskienė, Z. Magelinskienė, G. Urbaitė, A. Mulevičius, S. Butkus

Leidėjas LPS Pasvalio taryba. Ofsetinė spauda. Apimtis 0,5 sp. l. Tiražas 3000. Užs. Nr. 4047.

Spausdino Panevėžio „Varsos“ spaustuvė.